

Dones polítiques

«El desacord polític en les dones molts cops es materialitza en desacreditacions i denigracions personals. Malgrat tot això, han arribat per quedar-se. I per a canviar-la»

La setmana passada Dolors Bassa -exconsellera de treball, acció social i famílies- publicava un tuit alertant al programa *FAQS* de TV3 que se l'havien deixat del mapa on es presentaven persones investigades amb els seus advocats; que ella també estava investigada i havia passat 33 dies i nits a la presó. No és l'únic oblit. Ningú parla d'Alcalá Meco on la mateixa Bassa i Meritxell Borràs van ser recluses i per contra Estremera o Soto del Real en sonen a totes. Ella mateixa recordava en un altre tuit que en temps de l'Assemblea de Catalunya es parlava dels homes de la Model però mai de les dones de Brians. Invisibilització.

Dues investigades més: Marta Rovira i Marta Pascal. Dones valentes que lideren i treballen per consolidar els grans partits independentistes. De la primera en destacaria la important tasca organitzativa i territorial, indispensable per obtenir bons resultats a mitjà termini; de la segona la seva capacitat d'anàlisi que pot ajudar al PDECat a transitar cap a la reconstrucció ideològica mai conclosa. Doncs bé, fa temps que observo amb preocupació en mitjans i xarxes socials l'elevat nombre de desconsideracions masclistes que reben. Perquè el desacord polític en les dones molts cops es materialitza en desacreditacions i denigracions personals.

Anna Gabriel, Inés Arrimadas o Elisenda Alamany: dones joves i intel·ligents que ocupen papers destacats en les seves formacions polítiques. Malgrat que la política és una arena molt masculinitzada elles han aconseguit fer-se un espai. Són cares visibles que tenen la important tasca de comunicar els punts de vista de l'organització a la ciutadania, de desenvolupar la disputa dialèctica amb els contrincants polítics, d'aportar noves perspectives per la resolució dels conflictes. Persones que entren en política després d'haver treballat en els seus camps professionals, dones a les quals ningú els hi ha regalat res. A diferència dels seus companys homes, han d'aguantar constantment comentaris i insinuacions sobre el seu físic, la seva forma de vestir i, fins i tot, el seu somriure.

Però, malgrat tot això, les dones en política han arribat per quedar-se. I per a canviar-la. Una bonica campanya de l'Ajuntament de Madrid va popularitzar un desig entre moltes nenes: "*No quiero ser princesa, quiero ser alcaldesa!*". Manuela Carmena o Ada Colau (i tantes altres que he anat citant) han donat eines a les nostres filles per pensar que el futur és seu i poden ser el que vulguin, també treballar pel bé comú des de les institucions públiques. Gràcies!